

Jauniešu centrs „Saulesstars” atsāk savu darbību

Vestienas jauniešu centrs „Saulesstars” ar 21. aprīli atsāk savu darbību.

Darba laiks paliek nemainīgs:
Pirmdien, trešdien 14.00 – 17.30;
Ceturtdien 14.00 – 17.00.

Straujiem soļiem tuvojas vasara un ilgi gaidītais brīvlaiks. Lai padarītu brīvlaika gaidīšanas laiku saturīgāku, ir iespēja savu brīvo laiku pavadīt jauniešu centrā, kur kopīgi apspriedīsimies par aktuālajām tēmām jauniešu vidū un aktuālo pasaulē, kā arī darbosimies radoši un aktīvi. Būs iespēja vienoties kopīgās pastaigās pa Vestieni, iemācīties ko jaunu no rokdarbiem, veidot filmu skatīšanās dienas, kā arī ieteikt pašiem savas idejas par aktivitātēm, ko vēlētos realizēt.

Uz tikšanos „Saulesstarā”!

Betija Ļaudaka,
Jauniešu centra vadītāja

Ceļojums Laika mašīnā

Lai iekustētos pēc garās ziemas, dosimies ekskursijā uz Vecpiebalgas novadu. Šis ir īstais laiks iepazīt savu zemi, interesantas vietas, gūt jaunas zināšanas un ceļot kopā jaukā kompānijā komfortablā autobusā. Būs iespēja apskatīt Dzērbenes pili, Cimdu Jētiņas izstādi, pabūt Lampu dizaina studijā, baudīt tēju un kafiju, atraktīvus un izziņošus stāstus, iekāpt Laika mašīnā, kura aizvedīs vecajā kino pasaulē u.c. interesantas lietas. Aicināti visi braukt gribētāji, pensionāriem un cilvēkiem ar īpašām vajadzībām priekšroka.

Izbraucam 13. maijā, plkst. 9.00 no Vestienas centra. Līdz paņemam sev kādu našķi un ūdeni. Paredzētie izdevumi līdz 15,00 EUR, cilvēkiem ar īpašām vajadzībām 10,00 EUR.

Ekskursijai lūgums pieteikties līdz 11. maijam pie Jolantas, tel.26807209

29.maijā plkst. 12.00 Vestienas muižas terasē notiks Pirmais Brančs

Vēlās brokastis

Padomājām, kāpēc gan nē? Kāpēc gan mēs nevarētu uzēst pašu gatavotās brokastis muižas terasē? Ikvienu gardēdi un kulināru aicinām uz vēļajām brokastīm Vestienas muižas terasē. Pagatavojiet brokastis un nāciet uz terasi! Katrs varēs padalīties ar savām brokastīm un nobaudīt otra gatavoto. Sākam plkst. 12.00!

Jautājumi, pieteikšanās pa tel. 26782385.

2022. g. 30. jūlijā

Vestienas pamatskolas Salidojums - Satikšanās “Vai Tu atceries?”

Precizāka informācija par pasākuma norisi tiks izziņota vēlāk.

Pavasara pasākumi pirmsskolā

Marta mēnesī ar bērniem tika runāts par darbiem, dažādām profesijām un hobijiem. Bija ciemos ambulancē pie feldšerītes Anitas. Tur katram izmērīja pulsu ar pulsometru un auguma garumu. Bērni aplūkoja arī pirmās palīdzības somas saturu un citus mediķa darba piederumus.

Veikalā bija interesanti uzzināt pardevējas Jolantas ikdienas pienākumus. Bērni veikalā iegādājās arī saldumiņus līdzņemšanai.

Apcievojot pavārītes Sandru un Gunu skolas virtuvē, bērni uzzināja, kur un kā viņiem gatavo brokastis, pusdienas un launagu.

Iedvesmojoties no redzētā, arī paši izmēģināja izcept garšīgas picas un saīstīt prjaņiku kūku.

Aprīli sāka iepazīties ar dažādiem dabas ritmiem – izziņāja, pētīja, kā viss apkārt aug un mainās. Centās saskatīt pirmos pavasara vēstnešus, raksturīgākās pazīmes.

Nāc, nākdama, Lieladiena,
Visi bērni tevi gaida,
Visi bērni tevi gaida
Ar pūpolu zariņiem,
Ar pūpolu zariņiem,
Ar baltām oliņām.

Turpinājums 2.lpp.

Turpinājums no 1. lpp.

13. aprīļa rīts sākās ar gatavošanos Lieldienām. Tika krāsotas olas sīpolu mizās, pavasara pirmajos zaļumos un karkadē tējas lapinās, klāt liekot prosas graudus un grūbas. Izmēģināja spēkus

pagatavot arī Lieldienu pashu. Bērni jau iepriekš iepazinās ar svētku tradīcijām, ticējumiem un laika vērojumiem.

14. aprīlī visi kopā svinēja Lieldienu ar pazudušo olu meklēšanu, ripi-

nāšanu, sišanos un gardu cienastu. Neizpalika bez dziesmām, rotaļām un sportiskām aktivitātēm.

Pārskatu sagatavoja skolotāja
Sanita Sirmā

Nozaru literatūra

Pērse, Laine. Iegriez pasauli! Pirmspēdējais kontinents. Divu latviešu solis pasaulē – no sestā sasniedzta kontinenta mājup pār sešām valdžinošām zemēm laikā, kad iepriekš zināmie likumi pārtop par vēl nebijušu izaicinājumu. Kopš 2015. gada abi ceļotāji – Laine un Arturs – turpina iegriezt šo pasauli, pārvēršot sapņus īstos stāstos.

Grasmane, Ina. Mīlestības pedagogija – audzināšana, kas dziedina. Grāmatas autore ir ne tikai devusi teorētisku pamatojumu, bet arī praktiskas, terapeitiskas metodes, vingrinājumus, kuri palīdzēs izvērtēt problēmsituācijas, apjaust risinājumus un pilnveidoties.

Grietiņa, Santa. Izvēlīgā ēšana. Grāmatā ir iekļauti dažādi temati par ēšanu, pārbaudīti ieteikumi un padomi, citu speciālistu viedokļi, izvēlīgo ēdāju tests, logopēdiskie vingrinājumi un vēl cita būtiska informācija, kas noderēs, lai palīdzētu bērnam iemīlēt ēdienu.

Viktors E. Frankls. ...tomēr teikt dzīvei JĀ. Autors, vairākus gadus ieslodzīts Aušvicas koncentrācijas nometnē, pētīja reakcijas uz šausminošajiem apstākļiem un saprata, ka ilgāk izturēja tie, kas sevī rada spēku palīdzēt citiem. Pat tad, ja atņemts ir pilnīgi viss, paliek iespēja izvēlēties attieksmi – šodien tikpat aktuāli kā toreiz.

Dailliteratūra

Daudziņa, Zane. Dienasgrāmata. Aktrises vīrs saka: „Re, kā! Ko tik tu

neuzzini pēc 25 laulības gadiem – izrādās, viņa raksta tikpat garšīgi kā cep! Ek, kāda Viņa man...! Izlasiet, sapratīsiet!

Meins, Endrū. Melnais korallis. Policijas ūdenslīdzēja Slouna Makfersone kāda ezera dzelmē atrod pamestu furgonu. Izmeklētājiem tas izskatās pēc traģiska negadījuma, taču Slouna uzskata, ka notikusi brutāla slepkavība. Vēl vairāk – vainīgais joprojām turpina nogalināt.

Jakubovska, Māra. Cerības diem. Grāmatā ir daudz jautājumu par to, kas patiesībā ir dzīves vērtība. Autore sniedz atbildes uz šiem jautājumiem caur ļoti spēcīgi un kolorīti veidotajiem personāžiem.

Panteļejevs, Andrejs. intīmi. par grāmatām. Grāmatu lasīšana, sadarbība ar sociālo tīklu izmantošanu, radījusi grupu cilvēku ar kopīgām interesēm – grāmatu lasīšanu un vērtēšanu. Viens no tiem ir politiķis, Andrejs Panteļejevs, kura atziņas, pārdomas par izlasīto, izteiktas savdabīgā stilā, iekļautas šajā grāmatā.

Nuts, Zane. Latvietes nevar nemīlēt. Starmešu gaismas, ballītes un nebeidzama uzdzīve – tāda ir Holivudas slavenību ikdiena. Kā tajā visā iederas latvju zeltene Linda, kura savulaik burtiski aizbēgusi no Latvijas?

Meils, Pīters. Joprojām Provanša. Lai arī nedaudz izgāzies vietējo acis, Pīters Meils nav metis plinti krūmos un aizvien cenšas iekļauties provansiešu nesteidzīgajā dzīves ritējumā. Taču apkārt ir tik daudz kārdinājumu, ka nav

viegli pieturēties pie klusas un mierīgas dzīves.

Ārcers, Džefrijs. Maldīgais priekšstats. Šī grāmata aizvedīs jūs galvu reibinošā ceļojumā uz Ņujorku un Londonu, un Bukaresti, līdz beidzot nonāksiet kādā klusā Anglijas ciematīnā, kurā beidzot tiks atrisināts van Goga gleznas noslēpums.

Bakena, Elizabete. Pusmūža sievietes atreibība. Rozai Loidai ir itin viss, ko var vēlēties sieviete. Viņai nekad neienāktu prātā, ka šī laime var pazust vienā dienā. Roza saprot, ka tikai viņas ziņā ir izvēlēties, vai uztvert tās kā beigas vai arī jaunu sākumu...

Īve, Helēna. Sveiki, Anglija! Šis ir autobiogrāfisks darbs, kurā pastāstīts – kā tas ir dzīves pilnbriedā pārvākties uz pilnīgi svešu valsti un sākt visu no nulles, nezinot valodu, tās valsts tradīcijas? Vai attaisnosies teiciens, ka drosmīgajiem pieder pasaule?

Veika, Džūlsa. Tikšanās Rivjērā. Kerijai ir ideāls līgavainis un arī kāds noslēpums – viņa jau ir precējusies. Pirms daudziem gadiem. Un nu viņas vīrs ir kļuvis par pasauleslaveni kinoaktieri. Sagādīšanās ļauj abiem sastapties Francijā, kur viņa pavada atvaļinājumu, savukārt viņš filmējas. Beidzot ir pienācis laiks izšķirties oficiāli, bet...

Mežote, Solvīta. Purva migla. Vai nakts sapnis var aizvest pie patiesības? Pagātne, reiz noslikusi purvā, pamazām vien pieprasa tiesības uz dienas gaismu. Ir tik neparedzami, kurp virzīsies atrisu-

šais pagātnes kamola pavediens.

Jaunākajai paaudzei

Kinnijs, Džefs. Grega dienasgrāmata. 16 Trāpīts! Gregs Heflijs un

sports nekādi nesader kopā. Tomēr izšķirošā brīdī bumba nonāk tieši Grega rokās. Vai viņš spēs trāpīt grozā vai arī palaidīs savu slavas mirkli garām?

Mani pirmie kino stāsti. Walt Disney klasika. Krājumā iekļauti populārākie Disneja studijas animācijas filmu

stāsti ar klasiskajām ilustrācijām. Lai jauka tikšanās ar Dambo, Maugli, Simbu, Alisi un citiem kino varoņiem!

Jūsma Ogorodņikova,
Vestienas bibliotēkas vadītāja

Lai palo aprīļa prieks!

Lai palo prieks – kā bērnam sulas! Tas zaļošanai spēku dod.

Aprīlis kopš sendienām ir pamatoti dēvēts par sulu, putnu, talku un spodribas mēnesi. 1. aprīlī dažādās pasaules valstīs pazīst kā joku dienu, kad ar asprātīgiem un ne tik asprātīgiem jokiem un mānīšanas tiek izjokoti ģimenes locekļi, draugi, radi, klases biedri, kolēģi. Kāpēc tieši 1. aprīlī ļaujties izjokošanai, nav īsti zināms, lai gan pastāv vismaz trīs dažādas versijas. April, april! Šogad 1. aprīlis atnāca ar patīkamu vēsti – tika atcelti daudzi pandēmijas laika ierobežojumi.

Patīkama vēsts sasniegusi Vestienas pamatskolu! 6. klases skolniece Eliza Baranova saņēma Valsts izglītības satura centra un Madonas Bērnu un jauniešu centra Diplomu par iegūto 1.pakāpi Madonas novada skolēnu skatuves runas priekšnesumu video konkursā. Atbilstoši konkursa nolikumam, tā dalībniekiem bija jāgatavo prozas fragments un jārunā dzeja. Eliza runāja fragmentu no Annas Brigaderes triloģijas „Dievs. Daba. Darbs”. Viņas izpildījumā izjusti skanēja Arvīda Skalbes dzejolis „Baltie bērzi”. Apsveicam Elīzu ar lielisko sasniegumu un vēlām daudz radošu panākumu turpmāk. Patiecamies skolotājai Agnesei Ģērķei par paveikto darbu, strādājot ar talantīgo, mērķtiecīgo, ar stingru gribasspēku apveltīto meiteni.

Aprīlis ir svētku mēnesis. Lieldienu ir svarīgākie kristiešu svētki, kuros piemin Kristus augšāmcēlšanos pēc krustā sišanas. Pelnu trešdienā, pirms Lieldienām, sākas Gavēnis, kura laikā kavējamies pārdomās par nozīmīgām lietām un pievērsamies ēšanas paradumu sakārtošanai. Pūpolsvētdienā sākas Klusā nedēļa, kuras laikā pieminam Jēzus Kristus dzīves pēdējās dienas. Dienu pirms Lieldienu svētdienas beidzas Gavēnis, ir sagaidāms Lieldienu prieka pilni, plaši svinēti svētki, ļaudīm pulcējoties svētku dievkalpojumos.

Lieldienu svinēšanas tradīciju veidojuši gan reliģiski motīvi, gan kultūru mijiedarbība, gan dabas norises. Pirms

kristīgo tradīciju nostiprināšanās Lieldienu bija pavasara saulgrīči, kad godināja gaismu un auglību. Saskaņā ar tautas tradīcijām, iestājoties pavasarim, svinēja Lielo dienu, jo diena kļuvusi garāka par nakti. Laika gaitā pagāniskās un kristīgās tradīcijas ir saplūdušas. Piemēram, ola tradicionāli tiek uzskatīta par auglības un dzīvības simbolu, savukārt kristīgajā kontekstā to uztver kā atdzimšanu. Tas, kā veidojusies olu krāsošanas tradīcija, precīzi zināms nav, bet ir skaidrs, ka tā radusies vēlāk par olas kā auglības un dzīvības simbola ieviešanu. Ļoti populāras Lieldienu tradīcijas ir sišanās ar krāsotām olām un olu ripināšana.

Vestienas pamatskolā nedēļā pirms Lieldienām jutām šo svētku tuvošanos un priecājāmies par pavasarīgo skolas telpu noformējumu. Pavasaris ieradīs mūsu skolā ar plaukstošiem bērzu zariem, zāles stiebrīņiem un raibām olīnām. Trešdien skolas mācību virtuvē

visi krāsojam olas, dziedājam dziesmas, atcerējāmies dažādus ticējumus, ar interesi sekojot sava darba rezultātam. Zaļajā ceturtdienā piedalījāmies Lieldienu olu izstādē un sajūsminājāmies par krāsu daudzveidību. Īpaši aizraujoša un jauca bija olu meklēšana, kuras skolas apkārtnē bija paslēpi Lieldienu Zaķis.

Latviešiem ir daudz gadsimtiem senu un skaistu Lieldienu svinēšanas tradīciju, un šūpošanās pieder pie lieliskām izpriecām, kuras var baudīt gan lieli, gan mazi.

Lielas dienas rītiņā
Agri gāju šūpoties,
Lai redzēju koku galus
Zelta sauli margojam.

Apvienoto Nāciju Organizācijas 22. aprīlī noteica par Starptautisko Zemes dienu. Latvijā šo dienu atzīmē kopš 1990. gada. Lai paaugstinātu cilvēku informētību un izpratni par Zemes dabisko vidi, Zemes dienā visā pasaulē notiek dažādi pasākumi, kuru norisei var sekot ikviens.

Aprīlis ir dabas mošanās mēnesis. Nokusušais sniegs atklāj sakrājušos netīrumus, kuri jāstieidz aizvākt. Mēs sakārtojam savas mājas apkārtni un piedalāmies vides sakopšanas talkās savā pagastā vai pilsētā.

Lielā Talka ir tradicionāls vides pasākums Latvijā, kas tiek rīkots ar mērķi padarīt Latviju un Baltijas jūras reģionu par tīrāko vietu pasaules kartē. Pirmā Lielā talka tika sarīkota 2008. gada 13. septembrī par godu Latvijas 90 gadu jubilejai. Šogad tradicionālā pavasara talkošana ielānota sestdien, 30. aprīlī. Lielās Talkas organizatore Vita Jaunzeme: „Šis ir īpašs gads, jo Lielā Talka Latvijā norisināsies jau 15. gadu pēc kārtas! Esmu gandarīta, ka šī kustība saliedē sabiedrību, un aktivitātēs iesaistās dažādu paaudžu Latvijas iedzīvotāji un arī mūsu diaspora ārvalstīs. Esam spējīgi paveikt nozīmīgu darbu – izglītēt sabiedrību un padarīt Latviju tīrāku, skaistāku un sakoptāku.”

Skolotāja **Elita Leiboma**

Vestiena, vieta, kas nolikta starp ezeriem

Šogad rakstniece Ilze Indrāne svin 95 gadu jubileju. Rakstnieces bērniņa ir pagājusi Vestienas pagastā. Rakstniece dalās atmiņās par bērniņu audioierakstā, ko atsūtījis rakstnieces dēls Juris Jātņieks.

„Vestienā kādreiz bija divas skolas – pirmās pakāpes un otrās pakāpes pamatskolas. Šīs skolas bija skaistākā Vestienas ezera – Kāla krastā. Toreiz es jau to neapzinājos, ka man pieder skaistākie ezeri Vestienā... Nevar teikt, ka es būtu rakstījusi par ezeriem dzeju, nē, es tikai par tiem priecājos, no sirds priecājos. Starp abām skolām kalnā bija baznīca. Tas bija Dieva nams. Centrā gan bija kultūras nams, ko isti neatceros, bet baznīcas kalns bija mana Augstiene – kaut kas īpašs manā mūžā. Vestienas baznīcas kalns starp diviem ezeriem... un aleja, pa kuru ej uz baznīcu, ar lieliem un dziļiem kokiem apstādīta.

Man ļoti patika kapsēta. No skolas uz mājām es gāju cauri kapsētai. Kaimiņienes mani vienmēr centās pasargāt un teica, lai es neeju caur kapiem. Bet es tik un tā gāju, it kā kāds vilka, sajutu tur kādu burvību. Es zināju arī daudzus, kas bija apglabāti kapsētā un kādā nāvē katrs aizgājis aizsaulē. Šad un tad kavēju skolu, jo aizkavējos kapsētā. Bija vecā kapsēta, kur kapi bija aizauguši un jaunā kapsēta. Iešana caur kapsētu man bija liels piedzīvojums un notikums – radās stāsti, ko dalīju ar savu draudzeni Rutīņu. Man neviens to nav vedinājis atcerēties, tagad dēls, Tu man jautā par bērniņu un liec atcerēties Visu to bagātību, kas man bija bērniņā. Arī mājas mums bija bagātas, vecsaimniecība „Branti”, kurā bija palikusi dzīva vienīgi vecā saimniece. Visi jaunie bija pazuduši kur kurais, devušies bēgļu gaitās. Saimniece bija ar bagātiem stāstiem un mana draudzene. Saimniecībā dzīvoja arī Veriņa, kas mācījās Madonas ģimnāzijā, bet viņa bija jau „lielā meitene” mēs maz satikāmies.

Lielās Brantu mājas bija zināmas

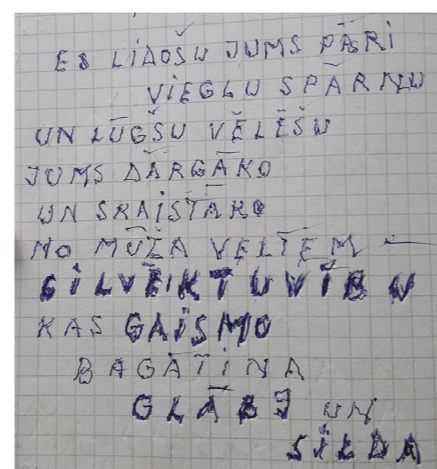
Jura Jātņieka foto

pa visu Vestienas pagastu. Brantos vecā saimniece dzīvoja viena pati. Bija arī divas kalpu mājas, kur dzīvoja rentnieki, pusgraudnieki, kuri apstrādāja Brantu saimniecības zemi. Ikviens rentnieks, kas bija ienācis šajā saimniecībā bija personība, viņi visi bija ar savu dzīves stāstu. Tā bija Latvijas iekārtas zemes apsaimniekošana, jo zemes bija lielas, ko apsaimniekot, pat 100 hektāros. Manam tēvam jaunsaimniecībā arī iedeva 15 hektārus, – tā jau bija vesela bagātība. Tā zemes Latvijā pamazāk sadalīja un tika arī jaunsaimniekiem. Es jau ar daudz ko neatceros. Tikai zinu un saprotu to, ka saimniekošana uz zemes notiek ar labi domātu darbu un svētību no debesīm.

Grūti tā runāt un atcerēties, kas tik tālā pagātnē un manā mūžā noticis, bet svarīgākais saglabājies manā visdziļākajā būtībā. Es nāku no garīgi ļoti bagātas vides. Man ar šo bagātību pietiks ļoti ilgiem un gariem gadiem. Esmu bagāta no Dabas un tiem cilvēkiem, kurus esmu satikusi mūžā. Ar stāstiem un cilvēkiem. Tā nu mani romāni un stāsti no tā laika sāka manā apziņā krāties, vēl uz papīra neizlikti.

Bērniņā es biju glītrakstītāja, biju

ļoti centīga un man bija glīts rokraksts. Skolā visi priecājās par manis rakstīto. Es arī rakstīju ar prieku. Bērniņā man pietrūka lapu uz kurām rakstīt. Tagad man ir tik daudz balta papīra palicis no iepriekšējiem laikiem. Kā es par šo papīru priecātos toreiz, bērniņā! Tā bija bagātība, ja man tika kaut balta lapiņa. Bet tādu nebija, jo mums bija svēts pienākums līdz pēdējai rindai pierakstīt katru burtnīcu. Tagad man ir pilns ar baltiem papīriem, ņem kuru klādīti gribi, tai arī pilns ar baltām lapām. Un man gribas vēl un vēl kādu piepildīt no šim klādītēm, kādu pierakstīt pilnu. Tagad, atverot savas klādītes, skatos – tā pierakstīta pilna, šī pierakstīta pilna. Mana roka sen nav rakstījusi manu glīto skolas rokrakstu. Tagad es burtus zīmēju. Šobrīd man ir daudz klādīšu ar sazīmētiem burtiem. Izvelku vienu klādīti, otru un pašai prieks, ka esmu tīri glīti klādītēs burtus sazīmējusi. Rokrakstā rakstīt vairs neuzdrošinos.

Nekā jauna jau neuzrakstīsi. Tā pati dzīvīte vien ir, tā pati ikdiena, bet cik gan man tā ir bagāta un skaista! Lai iespēju tik jums to novēlēt! To Pasaules skaistumu, ko es redzu galvu pacēlusī. To, kā baltā bērzu birzs no melna purva kāpj debesīs kā stari, un no melnas zemes balti ziedi nebeidzami plaukst! Dzīvo cilvēki ar baltiem logu rāmjiem un balta bērzu birzs tur blakus aug.

Saruna ar rakstnieces Ilzes Indrānes dēlu Juri Jātņieku

Lūdzu iepazīstini avīzes lasītājus ar sevi, pastāsti par sevi. Kādas ir Tavas spilgtākās bērniņas atmiņas?

Var uzrakstīt romānu, bet īsumā – milzum daudz gaismas! Vecāku mīlestība – sirsniņš, inteligents tētis, gudra un stingra mamma. Ceļojumi – to gan bija daudz! Pavisam mazs atceros, ka gulēju

uz šķietami plaša automašīnas priekšējā sēdekļa, (jo nebija ne siksnu, ne bērnu sēdeklišu), vēroju, kā tēvs stūrē – rausta kloķus (pārslēdz ātrumus) pie stūres, mainās skaņas, debesis slīd mākoņi, redzu koku galotnes, ik pa brīdim pārlido kaijas... Vecāki, tēvs daudz stāstīja, dziedāja, priecājās par mani. Galvenā atziņa

no bērniņas, **likteni noteicoša mācība no vecākiem – tu vari visu, ko vēlies.** Tagad, apzinoties toreizējā krievu okupācijas laikmeta ierobežotās iespējas un traģiskās grūtības, ko vecāki bija piedzīvojuši, šāds vēlējums bija izšķiroša drosme un dzīves gudrība, kas atkal ir aktuāla un paliks tāda vienmēr. Māciet

visi to saviem bērniem!

Kas ir tas, kas Tevi veidoja, formēja par to personību, kas Tu esi šobrīd?

Viss iepriekšminētais. Tālāk – lauku vide, brīnišķīgi skolotāji Praulienas pamatskolā, Latvijā godalgoti pedagogi ķīmijā, bioloģijā, matemātikā Madonas ģimnāzijā. Izcili pasniedzēji LU Bioloģijas fakultātē. Neatkarības laiks – kādā aukstā un trauksmes pilnā naktī bariņkādēs apzinājos, ka mana daļa Latvijas auseklīti ir ne tikai sarkana, bet noteikti arī zaļa! Madonas domes deputāts tūlīt pēc neatkarības, tad – direktors Teičiem – lielākajam Latvijas dabas rezervātam. Man bija tikai 29, veidojās Latvijas valsts struktūras, veidojām Vides aizsardzības sistēmu, kas bija jāpārrada ar skatu uz Eiropu, jāpanāk tā veiksmē, turībā, gudrībā. Tikai vēlāk sapratām, ka dabas zinātne un izpratne mums, Latvijā dzīlāka. Pirmie piesaistījām miljonos mērāmus dabas un infrastruktūras projektus Madonas novadā. Pateicoties uztverei, pietātei, un empātībai esmu mācījies un mācos no mūsu tautas un citu sabiedrību un tautu vērtībām, sasniegumiem vairāk kā 40 Pasaules valstīs.

Vai un kad radās Tava interese par grāmatām? Vai Tu daudz lasīji? Ja lasīji un patika lasīt, vai tas bija arī mamas nopelns? Kurš no tās mamas uzrakstītajiem darbiem Tevi uzrunā visvairāk un kāpēc?

Lasīju daudz, dzīvoju līdz notiku-

miem, spēju iejusties lomās, kā tēvs, kurš bija aktieris un režisors.

„Lazdu laipa” saistās ar skolas gadiem, jo tā bija mācību programmā un mūsu aizrautīgā literatūras skolotāja bieži nolasīja citātus no šīs grāmatas. Tie bija par dabu, ideālu mīlestību, kāda piemīt jaunībai. Romāna „Ūdensnesējs” filmas („Liktenim spītējot”, 1975) veidošanas laiks man, kā pusaudzim šķita ilgs, bet īpašs ar daudz braucieniem uz Rīgu un neskaitāmām radošām diskusijām ar filmas veidotājiem. Filmas radišana šķīlā „dzirkstis” – miniatūras, dzejas, pat gleznas. Atceros, cik nopietni tika strādāts pie „Putnu stundas” 1996, jo tas bija pirmais romāns jau brīvā Latvijā un saņēma tolaik nozīmīgo R. Gerkena konkursa balvu literatūrā. Vislabāk, protams atmiņā „Dievsuniši”, un pēdējais stāstu krājums „Basām kājām” (2017.). Tie ir izdevumi, kur lasīju katru rindu, formatējot Daces Zvirgzdiņas ierakstītos stāstu un miniatūru failus datorā, drukāju, lai rakstniece varētu atkārtoti pār-lasīt un koriģēt uzrakstīto.

Kā ar jauno paaudzi? Vai Tavi bērni lasa vecmammās uzrakstīto? Ko viņi par to saka? Kādi viedokļi?

Jaunā paaudze mūsu dzimtā ir dižēna. Viņi tiecas nākotnē kā gaišas bultas, par kurām var būt lepnī vecāki, kas gatavojusi un drosmīgi uzvilkuši viņu spēka lokus. Bērni ciena un mīlo vecmāmiņu kā dzimtas Vecāko – gara gaismas starotāju. Lasa viņas dienasgrāmatu.

Florina pupiņu sautējums

Šis ir viens no maniem mīļākajiem ēdieniem, ko ir iemīlojuši arī mani draugi un ģimene. Sautēju iemācījos gatavot, kad dzīvoju Anglijā. Es irēju māju kopā ar vairākiem cilvēkiem un viens no tiem bija Florins, pavārs no Albānijas. Cik atceros šis bija viens no ēdieniem, kas tika gatavots viņa mājās Albānijā. Katru reizi, kad viņš gatavoja šo sautējumu sev, viņš paaiņināja arī pārējos uz mielastu.

SASTĀVDAĻAS (5 – 6 porcijas):

Sautējums:

400 g balto pupiņu (lielās, sausas).
2 lieli burkāni
2 selerijas kāti
1 neliels sīpols
3 ķiploku daiviņas
1cm – 1,5 cm svaigs ingvers. Ja nav svaiga tad pieliek 1 tējk. malta ingvera.
2 bundžas sagrieztu tomātu
1 tējk. malta muskatkrista
0,5 l buljona
Sāls un pipari pēc garšas

Krējuma mērce:

0,5 l krējums

1/5 – 2/3 garā gurķa

3 ķiploku daiviņas

Sāls

Olivēļļa, dažas ēdamkarotes, pēc garšas

Rīsi – uz šo recepti parasti vajag krūzi nevāritu rīsu.

PAGATAVOŠANA:

Pupiņas iemērc uz nakti. Pirms gatavošanas stundu apvāra. Vār arī nevārit, tad sautējums būs ilgāk jāvāra un būs nepieciešams vairāk ūdens, ko ik pa laikam pielej klāt.

Smalki sagriež sīpolu, ķiplokus un ingveru un katlā mazliet apsautē.

Pievieno smalki sagrieztu seleriju un burkānus un visu kopā sautē 5 – 10 min.

Pievieno tomātus no bundžas, buljonu, sāli, piparus, maltu muskatkristu un ingveru (ja lieto maltu). Mazliet pavāra.

Pievieno nokāstas pupiņas. Sautē uz lēnas uguns, līdz pupiņas ir gatavas.

Kamēr sautējums gatavojas, sagatavo krējuma mērci un uzvāra rīsus.

Pasniedz siltu ar vārietiemi risiem un

Teici, ka Tava mamma par spīti gadu nastai nesūdzas, nepārmet, saka tikai labu vārdu. Kā Tavuprāt var tā turēt „tīru vārdu”, piedomāt pie tā, kas nāk laukā no mūsu mutes? Kas ir tas fenomens? Kāpēc vieni var nodzīvot sakot labu, bet citi ne dienu nepasakot ko dzēlīgu?

Ir jāapzinās, ka vārds veido dzīves notikumus. Par ko cilvēks runā un domā, tas pie viņa „atnāk” un ar viņu pašu notiek realitātē. Tīrais vārds seko patiesai, labai domai un apliecina Gara inteligences briedumu, ko sasniedzam katrs savā laikā. Arī rakstniece reiz netrūka kritisku vārdu, jo viņa reāli spēja vairāk par citiem ļoti daudzās jomās. Pēdējos 15 gadus, kas nebūt nav viegli, gan dzirdam tikai pateicību Dievam un cilvēkiem, labestības un laimes vēlējumus visiem tuviniekiem, Latvijas Zemei un Tautai.

Ko Tu vēlētu cilvēkiem šodien? Kas mums pietrūkst, lai dzīvotu laimē un satībā?

Vēlu atrast un izkopt sevi Pateicību par esību, prieku, empātiju, arī cieņu pret citu cilvēku un dzīvu būtņu Mājam un Vērtībām. Vēlu novērtēt šodien, ko dzīvojam un pateikties par to saviem tuviniekiem, Dievam, Latvijas zemei, kas mūs nes un pabarot par spīti visām neprātībām, ko tai nodarām. Šeit, Latvijā, mēs dzīvojam mierā, relatīvā turībā un ir daudz iespēju būt laimīgiem.

Sarunājās Ināra Viļķina

krējuma mērci.

Krējuma mērce: Krējumu ieliek bļodā, pievieno smalki sagrieztu gurķi, un pārējās sastāvdaļas. Kamēr sautējums gatavojas, mērci ieliek ledusskapī.

Ar recepti dalījās **Līga Dzene**

8. maijā plkst. 12.00 Florina pupiņu sautējuma pagatavošana notiks pie Līgas Dzenes „Mežsētās”. Dalības maksa 5 eiro. Vietu skaits ierobežots. Pieteikties pie Līgas 29907770.

Vestienas pagasta pārvaldes informatīvais izdevums „Pie Mums” „Pagastmāja”, Vestienas pag., Madonas nov., LV-4855

Informāciju apkopoja Ināra Viļķina

Iespiests SIA „Erante”, Saieta laukumā 2, Madona, LV-4801

Tirāža 250 eksemplāri.

Informatīvo izdevumu var lasīt Facebook Vestienas pagasta grupā <https://www.facebook.com/groups/173348683116362>

Katrs pats savas laimes kalējs...

Kāla ezera krastā sava vecvectēva mājās „Vēverus” dzīvo un saimnieko Zigmārs Bāriņš. Izmeklējies laimi svešās zemēs, izbaudījis dzīvi pilsētā, bet atgriezies mājās un atradis laimi tepat – dzimtajā Vestienā.

Vai palikt dzīvot un strādāt Vestienā bija apzināts lēmums?

Jā, apzināts. Esmu strādājis un dzīvojis Rīgā. Izmēģinājis laimi svešās zemēs, Vācijā strādāju par elektrīķi, Anglijā lasīju zemenes un avenes, lieliska pieredze, bet palikt ārzemēs noteikti negribēju. Esmu sapratis, ka negribu strādāt citu labā, negribu, ka citi ir manas dzīves noteicēji, vēlos būt pats savas laimes kalējs.

Pirms vairākiem gadiem vēlā vakara stundā plāvu zāli Kāla ezera krastā, man briesmīgi koda odi, bet tas bija brīdis, kad sapratu – nekad nemainīšu dzīvi laukos pret pilsētu, pat ja man jācinās ar šādiem asinssūcējiem.

Kāda šobrīd ir tava saimniecība?

Vispirms no darba mani mājās sagaida divi kaķi un Vidusāzijas aitu suns Fredis.

Manā nelielajā saimniecībā šobrīd ir 100 dējējvistas. Jau labu laiku pārdodu olas, jo vienā dienā vistas izdēj vismaz septiņdesmit. Esmu saņēmis nepieciešamās atļaujas pārtikas veterinārajā dienestā un drīkstu tirgoties oficiāli. Pārsvārā mani klienti ir vietējie iedzīvotāji. Sākumā biju iecerējis realizēt saražoto Rīgā, bet tam ir vajadzīgs lielāks apjoms. Bet, ja kāds vēlas iegādāties produkciju, droši zvaniem vai rakstiet, sociālajos tīklos noteikti mani atradīsiet!

Vēl man ir astoņi pieauguši truši, un tiem nupat ir sadzimuši arī mazuļi. Šajā pavasarī aitu pulkam ir varens pieaugums – atskrējuši septiņpadsmit jēriņi. Pagājušajā gadā piedalījies projektā „Atbalsts uzņēmējdarbības uzsākšanai, attīstot mazās lauku saimniecības”. Izmantojot šī projekta atbalstu, līdz rudenim varēšu iegādāties vēl vairāk aitu. Liels valdies jāsaka kaimiņiem Aivim un Dzintrai Jelisejeviem, kuri neliedz savu padomu un atbalstu aitu audzēšanā, jo man pašam vēl trūkst pieredzes.

Pašlaik kārtoju dokumentus, lai iegūtu Eko saimniecības statusu, tad arī gaļu un olas varēšu labāk pārdot. Cilvēki vēlas iegādāties veselīgus un kvalitatīvus produktus.

Kāpēc tieši lauksaimniecība?

Saņēmu „Vēverus” mantojumā no vecmāmiņas. Ap māju ir diezgan daudz

zemes, un sāku domāt, ko ar to iesākt, kā lietderīgi izmantot. Kad nolēmu, ka audzēšu aitas, iestājās Smiltenes tehnikumā un ieguva lopkopības tehniķa specialitāti. Iegūtā izglītība noder, arī lai varētu piedalīties projektos. Mācības notika attālināti, bet iegūtās zināšanas un draugi ir zelta vērti. Lielākā daļa kurbiedru bija ar pieredzi lauksaimniecībā un labprāt dalās ar padomu.

Ko tu dari ikdienā, kā tiec ar visu galā?

Ikdienā strādāju zivju audzētavā „Hibitech Piebalga” Inešos, esmu tehniskais direktors. Priecē, ka darbavieta neatrodas tālu, tas atvieglo saimniecības pieskatīšanu. Varu atbraukt līdz mājai jebkurā laikā. Pagaidām nav nekādu grūtību, no rītiem un vakaros sabaroju visus lopiņus, un darbs ir padarīts. Reizēm man palīdz tēvs, cik nu viņam veselība atļauj, bet vasarā par aitu ganu pieteicās māsa Lauras vecākais dēls Gustavs.

Kādu tu redzi savu saimniecību pēc desmit gadiem?

Tā noteikti būs daudz lielāka nekā šobrīd. Sapņoju par mazu atpūtas namiņu piekalnītē aiz mājas ar skatu uz Kāla ezeru, kur pēc rosīgas dienas varētu ap-

sēsties, atpūsties un vērot saulrietu. Plāvē pie mājas ganītos ne vien aitas, bet arī kāds zirgs.

Savukārt meža vidū vēlos uzcelt mazu mājiņu tūristiem, kurā nebūtu elektrības un mūsdienās tik ierasto ērtību, lai cilvēki, baudot dabu, var atveldzēt sirdi un dvēseli un nedomāt par ikdienas rūpēm.

Kur tu gūsti prieku un atslodzi no ikdienas?

Man prieku sagādā regulāras peldes Kāla ezerā un vasaras vakaru krāšņo saulrietu vērošana un to iemūžināšana fotogrāfijās. Patīk doties garās pastaigās un braukt ar velosipēdu. Garākais pārgājiens līdz šim ir veikts Lietuvā – 38 kilometri. Ar velosipēdu esmu apbraucis apkārt Kāla un Salāja ezeram. Dejoju Vestienas vidējās paaudzes deju kolektīvā „Kadiķis”. Vēl man patīk laivot, pagājušajā nedēļā ar draugiem devāmies braucienā pa Amatas upi. Jautrību un dzīvesprieku vairo brāļa Raita un māsa Lauras atvasītes.

Tu esi mācījies Vestienas pamatskolā, kādas sajūtas pārņem, zinot, ka skolā aizrit pēdējais mācību gads? Varbūt ir kāds notikums, kas palicis atmiņā?

Protams, man ir ļoti žēl, ka skolas vairs nebūs, bet saprotu, kāpēc tā tiek slēgta. Atceros, ka pie diķa vienas liepas dobumā mājoja bites un tur bija medus. Mēs pa starpbrīžiem gājām bitēm to medu zagāt. Ar nomizotām koka nūjām bakstījām dobumu, pēc tam laizījām medu, ļoti garšīgs bija.

Atmiņā palikuši arī lāpu gājieni uz Vecajiem kapiem Lāčplēša dienā. Vispirms ar skolotāja Leonīda palīdzību katram bija jāizgatavo sava lāpa. Tās bija kā sacensības, kuram lāpa ilgāk degs. Gājienā devāmies jebkādos laika apstākļos, reizēm pa dubļiem, reizēm pa sniegu, bet pēc piemiņas brīža mūs vienmēr uzciņāja ar siltu tēju un kādu gardumu. Šo tradīciju vajadzētu atjaunot un turpināt kopt, Lāpu gājienā var doties arī pagasta iedzīvotāji, pat ja skolas vairs nav.

Ko tu gribētu novēlēt Vestienai?

Novēlu, lai Vestienā atgriežas jaunieši. Būtu lieliski, ja pašvaldība vairāk atbalstītu vietējo iedzīvotāju iniciatīvas, piemēram, izīrējot par saprātīgu maksu telpas jaunas uzņēmējdarbības uzsākšanai. Iesaku pievērsties tūrisma infrastruktūras un piedāvājuma pilnveidei un izmantot to, ko Dievs mums ir devis, skaistāko un gleznaināko ainavu apvidu Latvijā.

Intervēja Agnese Ģērķe